

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 120/14

Luxemburg, 10 septembrie 2014

Hotărârea în cauza C-491/13
Mohamed Ali Ben Alaya/Germania

Statele membre sunt obligate să admită pe teritoriul resortisanților țărilor terțe care doresc să locuiască o perioadă mai lungă de trei luni pentru studii, în cazul în care aceștia îndeplinesc condițiile de admitere prevăzute în mod exhaustiv de dreptul Uniunii

Prin urmare, li se interzice introducerea de condiții de admitere suplimentare

O directivă a Uniunii¹ prevede că resortisanții țărilor terțe care solicită admiterea pentru studii pentru o perioadă mai lungă de trei luni trebuie să îndeplinească mai multe condiții generale și speciale, printre care aceea de a nu constitui o amenințare pentru ordinea publică, siguranța publică sau sănătatea publică.

Domnul Mohamed Ali Ben Alaya este un resortisant tunisian născut în 1989 în Germania. În 1995, el a părăsit Germania pentru a locui în Tunisia. După bacalaureat, în 2010, el s-a înscris la universitate în Tunisia pentru a urma studii de informatică, inițiind în același timp demersuri pentru a putea studia în Germania. Astfel, el a fost admis de mai multe ori pentru a urma studii în cadrul secției „Matematică” a unei universități din Dortmund. Exprimând îndoiele cu privire la motivația domnului Ben Alaya de a urma studii în Germania (în special ținând seama de faptul că nu a obținut note suficient de bune anterior, de cunoașterea insuficientă a limbii germane și de lipsa unei legături între formarea urmărită și proiectul său profesional), autoritățile germane au respins mai multe cereri de viză pentru studii introduse de domnul Ben Alaya.

Sesizat cu această cauză, Verwaltungsgericht Berlin (Tribunalul Administrativ din Berlin, Germania) solicită Curții de Justiție să stabilească dacă administrația germană dispunea de o putere de apreciere pentru a refuza să acorde o viză pentru studii domnului Ben Alaya, având în vedere că acesta îndeplinea toate condițiile de admitere prevăzute de directivă și nu constituia o amenințare pentru ordinea publică, siguranța publică sau sănătatea publică.

În hotărârea sa de azi, Curtea consideră că, potrivit celor ce rezultă din directivă, un stat membru este obligat să admită pe teritoriul său un resortisant al unei țări terțe care dorește să locuiască o perioadă mai lungă de trei luni pentru studii, în cazul în care acest resortisant îndeplinește condițiile generale și speciale enumerate în mod exhaustiv în directivă.

Pe de altă parte, Curtea amintește că directiva urmărește să favorizeze mobilitatea în cadrul Uniunii a studenților resortisanți ai unor țări terțe, pentru studii, această mobilitate având ca scop promovarea Europei ca un centru mondial de excelență pentru studii și formare profesională. A permite unui stat membru să introducă condiții de admitere suplimentare ar contraveni acestui obiectiv.

Deși directiva recunoaște statelor membre o marjă de apreciere la examinarea cererilor de admitere, Curtea subliniază că această marjă de manevră privește numai condițiile prevăzute de directivă, precum și, în acest cadru, evaluarea situației de fapt pertinente (în special în ceea ce

¹ Directiva 2004/114/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 privind condițiile de admitere a resortisanților țărilor terțe pentru studii, schimb de elevi, formare profesională neremunerată sau servicii de voluntariat (JO L 375, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 94).

privește existența unei amenințări la adresa ordinii publice, a siguranței publice sau a sănătății publice).

În speță, din dosar pare să rezulte că domnul Ben Alaya îndeplinește condițiile generale și speciale prevăzute de directivă și că niciun motiv referitor la existența unei amenințări la adresa ordinii publice, a siguranței publice sau a sănătății publice nu a fost invocat în privința sa de autoritățile germane. Curtea conchide că, sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, ar fi trebuit să i se acorde domnului Ben Alaya un permis de ședere.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708